

VETROPLAVCI

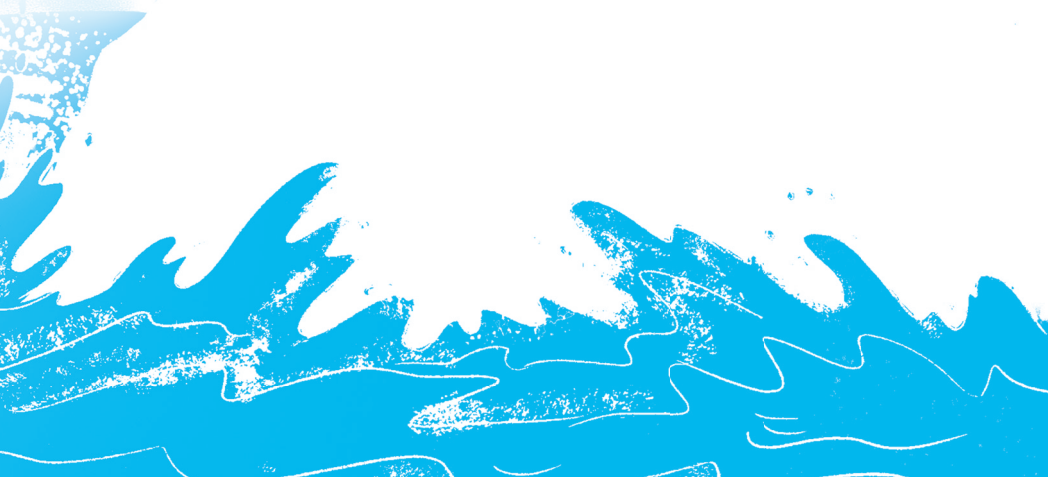
KDE SA KŮPU
TULENE?

NAPÍŠALA JEN MARLIN ILLUŠTOVALA IZZY BURTON

VETROPLAVCI

KDE SA KÚPU
TULENE?

VETRO

LOPLAVCI

KDE SA KÚPU
TULENE?

NAPÍŠALA JEN MARLIN
ILUSTROVALA MARTA KISSI

slovarť

Text Copyright © 2022 by Working Partners Limited
Illustrations Copyright © 2022 by HarperCollinsPublishers
Translation © Katarína Karovičová 2023
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

JEN MARLIN
VETROPLAVCI 3
KDE SA KÚPU TULENE?

Z anglického originálu Jen Marlin: Wind Riders: Shipwreck
in Seal Bay, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins
Childrens Book, New York 2022, preložila Katarína Karovičová.

Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Editorka Katarína Škorupová
Sadzba a zalomenie ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tlač TBB, a.s., Banská Bystrica

ISBN 978-80-556-6046-1
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

*Pre mladých čitateľov,
ktorí majú radi zvieratá a našu planétu.
Spolu môžete zmeniť svet.*

Osobitne ďakujem Erin Falligantovej.

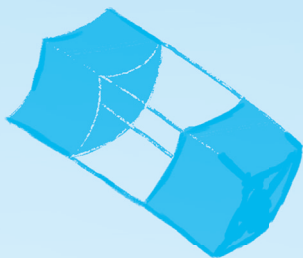

OBSAH

1. KAPITOLA: ŠARKAN VO VETRE	9
2. KAPITOLA: TULENE V BÚRKE	27
3. KAPITOLA: STROSKOTANÝ ČLN	44
4. KAPITOLA: SMRTIACA NAFTA	59
5. KAPITOLA: VEĽKÉ VODNÉ SLÍŽE	72
6. KAPITOLA: MLÁĎA V OHROZENÍ	81
7. KAPITOLA: ZASA SPOLU	94
8. KAPITOLA: DO VLÍN	104
POPIŠ PLACHETNICE VETERNICA	118

1. KAPITOLA
ŠARKAN VO VETRE

Vietor šklbal červeným štvorhranným šarkanom, div ho Sofii nevytrhol z rúk.

„Rýchlo!“ zvolala. „Max, si hotový? Už ho neudržím!“

Max bleskovo namotával povraz.

„Hneď to bude!“ zakričal. Len čo povraz namotal, trochu ho povolil.

„Už to mám. Raz, dva... tri!“

Sofia pustila šarkana, povraz sa napol a šarkan vyletel na oblohu.

„Hurá!“ vykrikla.

Max sa zasmial. Žil so starým otcom, rybárom na dôchodku, vo Hviezdnej zátoke. Dnes ráno sa chystali vyplávať spolu na more, ale fúkal východný vietor a starý otec vyhlásil, že vtedy nemá zmysel chodiť na rybačku.

*Vietor, čo duje z východu, prináša
rybám výhodu.*

Ak od západu príde, tak berú ako divé.

*Keď zo severu prifučí, je lepšie zostať
na súši.*

*Z juhu je vietor najlepší – rybám nič
dobré neveští.*

Bolo to dávne príslovie a Maxov starý
otec mu veril.

Východný vietor bol však ideálny na
púšťanie šarkana! Teraz na chvíľu zoslabol
a šarkan klesol dolu.

Max sa rozbehol po piesku, pokúšal sa držať povraz napnutý. Potkol sa o uterák a plastovú lopatku, prehnal sa okolo troch detí so zmrzlinou a jedného slnečníka a zamieril k prístavisku, kde pri kovových stolíkoch sedeli turisti.

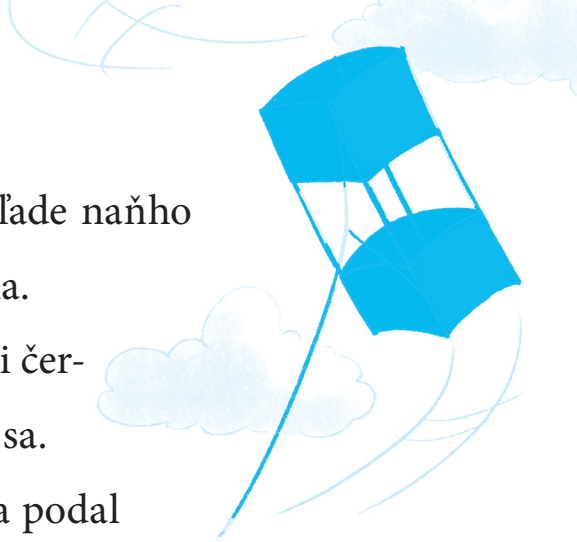
„Počkaj na mňa!“ Sofia si pevnejšie zaviazala šnúrky na teniskách a vyrazila za ním. Bola dobrá bežkyňa, takže ho dohнала už na plážovej promenáde pri mangrovníkovom lesíku.

Max sa predklonil, lapal po dychu a šarkan sa trepotal vo vetre.

Sofia si pri pohľade naňho
na niečo spomenula.

„Nepripomína ti červenú aru?“ spýtala sa.

Max sa usmial a podal jej cievku s povrazom. So Sofiou sa poznali iba krátko. Prišla s rodičmi na prázdniny do Hviezdnej zátoky. Spájalo ich však spoločné tajomstvo. Hneď prvý deň objavili zázračnú starú plachetnicu – *Veternicu*, ktorá ich dopravila na všelijaké vzdialené miesta – napríklad do amazonského pralesa, kde poletovali papagáje ara.

Aj teraz na nich čakala len niekoľko metrov odtiaľto v mangrovníkovom lesíku.

„Tak leť, šarkanko!“ zvolala veselo Sofia a pomykala povrazom. Šarkan však vzápätí dopadol na promenádu, dvakrát sa odrazil od zeme a skončil na cestičke vedúcej k mangrovníkovému lesu.

„Max, pozri!“ ukázala prstom Sofia. Vedľa šarkana stál vták. Striasol si piesok zo sivého peria a naklonil nabok

hladkú bielu hlavu. Potom uprel múdre tmavé oči na Maxa.

„To je naša čajka,“ zašepkal Max. Bol to tajomný vták, zjavil sa vždy, keď nastal čas vydať sa na *Veternici* za ďalším dobrodružstvom.

„Si si istý?“ spýtala sa Sofia.

„Áno!“ zasmial sa Max. „Má zobák od zmrzliny. Pri jedle sa zakaždým zababre ešte viac ako ja.“

Aj Sofia sa rozosmiala. Ich priateľka čajka bola dobre známa zlodejka zmrzliny. Prvý raz ju zazreli, keď sa jej obeťou stala Sofia.

Čajka naklonila hlavu, akoby odpovedala. Potom zatrepotala krídlami a zamierila k mangrovníkovému lesíku.

„Podme!“ zvolala Sofia a rozbehla sa za ňou.

Max zdvihol zo zeme šarkana a vrhol pohľad na pláž. Ako dlho budú preč? Ťažko povedať. Ale vlastne na tom nezáležalo. Za ten čas tu vo Hviezdnej zátokke neuplynie ani sekunda. Nikto sa po nich

nebude zháňať. Aj to bolo súčasťou kúzla
plachetnice *Veternice*.

Predieral sa za Sofiou spleťou lián a ko-
reňov, fučal a dychčal, aby ju dobehol.

Vôňu mora prebila vôňa vlhkej zeme. Nad hlavou sa im klenula kupola konárov a vrhala tieň na chodník pod nohami.

Plachetnica bola schátraná a prehnitá, vyzerala, akoby vrástla do zeme. Ležala na boku ako veľryba vyplavená na breh, sčasti vo vode, sčasti na suchu. Max len ledva-ledva prečítal biely nápis *Veternica* na vyblednutom modrom trupe. Nikomu by pri pohľade na ňu nenapadlo, že to je zázračná loď.

Sofia už medzitým vyliezla na palubu. Prebehla okolo starého stožiara a zatuch-

nutej plachty a nadvihla ťažký poklop na vchode do podpalubia. Zišla po hrdzavom kovovom rebríku do úzkej kajuty a zamierila k drevenej polici.

„Sú stále tu,“ vydýchla s úľavou. Polovica kořovitej škrupiny korytnačieho vajčka a dve červeno-modré perá papagája ara boli pamiatkami na dobrodružstvá, ktoré s Maxom zažili. *Kam nás loď odvezie*

